

KATE GOLDEN

USVIT
ONYXU

KAMENY MOCI

FRAGMENT

Úsvit Onyxu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kate Golden
Úsvit Onyxu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATE GOLDEN

ÚSVIT
ONYXU

FRAGMENT

Pro Jacka,
hlavní mužskou postavu příběhu mého života.
Děkuji, že jsi mě naučil, jak vypadá opravdová láska.

JEDNA

Ryder a Halden byli patrně mrtví. Nevěděla jsem, z čeho je mi hůř. Jestli z té ošklivé pravdy, kterou jsem si konečně připustila, anebo od plic, jež jsem měla v jednom ohni. Přiznávám, že to druhé trápení jsem si přivodila sama – tenhle úsek mého ranního běhu patřil k nejnamáhavějším –, dnes ovšem utekl přesně rok od doby, kdy mi přestaly chodit dopisy, a ačkoli jsem se zařekla, že dokud nedostanu důkaz, nebudu myslet na nejhorší, s tím listovním tichem se dalo jen těžko polemizovat.

Srdce mi pukalo žalem.

Ve snaze hodit chmurné myšlenky za hlavu jsem se začala soustředit na to, abych doběhla na okraj mýtiny bez zvracení. Přidala jsem do kroku, stáhla lokty dozadu a ucítila, jak se mi mezi lopatkami rytmicky rozhoupal cop. Už jen pár metrů...

Jakmile jsem dorazila na paseku s vysokou chladnou trávou, zastavila jsem, zapřela se rukama o kolena a přerývaně se nadechla. Vzduch v Jantarovém království voněl vždycky stejně – ranní rosou, kouřem z ohnišť a svěžími, zemitými tóny pomalu tlejících rostlin.

Dýchala jsem zhluboka, avšak stále se mi nedařilo zaostřit zrak, takže jsem se svalila naznak, až pode mnou listí zakřupalo. I po zimě ho na zemi zůstala celá vrstva.

Přesně před rokem, v noci předtím, než byli všichni muži z našeho města odvedeni do boje, se celá moje rodina sešla na travnatém pahorku hned za naším domem. Naposledy jsme společně sledovali západ slunce mizejícího za Abbingtonem, který hrál všemi barvami jako modřina. Potom jsme se s Haldenem vykradli právě na tuto mýtinu a předstírali, že on a můj bratr Ryder neodcházejí.

Že se jednoho dne vrátí.

Zvony na náměstí odbíjely sice tíše, ale dost zřetelně na to, aby mě vytrhly z melancholického vzpomínání. S listím a větvičkami zamotanými ve vlasech jsem se zvedla do sedu. Přijdu pozdě. Zase.

Do šutru.

K-ruciš. Svráštila jsem obličej a postavila se. Vážně jsem se snažila neklít a nebrat si do pusy devět svatých kamenů, jež tvořily jádro kontinentu. Sice jsem nevěřila, že tím urazím evendellské božstvo, ale byla to zkrátka nepříjemná síla zvyku, která pramenila ze skutečnosti, že jsem vyrůstala v Jantarovém království, které Kameny uctívalo nejoddaněji.

Přeběhla jsem mýtinu a vyrazila zpátky po pěšině vedoucí za naší chalupou do městečka, které se právě probouzelo. Jak jsem uháněla úzkými uličkami, po nichž mohli jít bok po boku nanejvýš dva lidé, do mysli se mi vkradla skličující myšlenka. *Abbington mívá větší kouzlo.*

Alespoň v mých vzpomínkách. Dlážděné ulice, kdysi zamešené a plné pouličních hudebníků a zahálčivých obchodníků,

byly nyní poseté odpadky a opuštěné. Nesourodé cihlové budovy, porostlé vinnou révou a ozářené blikajícími lucernami, zchátraly. Lidé je opustili, zpustošili nebo vypálili, případně udělali všechny ty tři věci postupně. Bylo to jako pozorovat hniující jablko, z něhož den po dni vyprchával život, až jednou zmizí docela.

Zachvěla jsem se jak kvůli těm myšlenkám, tak kvůli počasí. S nadějí, že mi chladný vzduch osušil vlhké čelo – Nora neměla ráda zpoceně učně –, jsem otevřela rozvrzané dveře a přes nos mě praštila moje nejoblíbenější vůně – líh a trpká máta.

„Arwen, to jsi ty?“ zavolala Nora, jejíž hlas se ke mně nesl chodbou špitálu. „Máš zpoždění. Sněť pana Doylea se zhoršuje. Ten prst mu možná upadne.“

„Co že mi upadne?“ vypíslk mužský hlas za plentou.

Zpražila jsem Noru pohledem a vklouzla do provizorní vyšetřovny oddělené bavlněnými prostěradly.

Do šutru.

Pan Doyle, postarší plešatý chlapík, jehož hlavu snad tvořilo jen čelo a obrovské uši, seděl na lůžku a svíral svou nemocnou ruku jako uloupený zákusek, který mu někdo hodlal vzít.

„Nora si dělá legraci,“ ujistila jsem ho a přitáhla si židli. „Tohle byla ukáзка jejího zábavného a velmi profesionálního smyslu pro humor. Postarám se o to, aby vám všechny prsty zůstaly, slibuju.“

Pan Doyle si pochybovačně odfrkl, váhavě mi podal ruku a já začala opatrně odlupovat vrstvy hniující kůže.

V konečcích prstů mě svrběla má schopnost léčit. Toužila mu pomoci. Neměla jsem zrovna v úmyslu ji použít, jelikož mě

tenhle pečlivý úkol bavit a léčbu sněti jsem považovala za rutinní zákrok.

Nikdy bych si ovšem neodpustila, kdybych porušila slib, který jsem dala rozmrzelému panu Doylevi.

Zakryla jsem si jednu ruku druhou, jako bych nechtěla, aby viděl rozsah svého zranění. Dovedla jsem šikovně skrývat, že pacienty léčím nadpřirozenou silou. Pan Doyle zavřel oči, zaklonil hlavu a z mých prstů vytryskl záblesk čírého světla jako šťáva z citronu.

Odumírající tkáň se zahřála, zrůžověla a zhojila přímo před mýma očima.

Byla jsem dobrá léčitelka. Vlastně skvělá. Měla jsem pevnou ruku, pod tlakem jsem zůstávala klidná a nikdy mi nevadil pohled na něčí vnitřnosti. Uměla jsem však také léčit způsobem, jenž se nedal naučit. Na můj povel mi z prstů vyšlehl paprsek pulzující, nevyzpytatelné záře, která pronikala do nemocných lidí a šířila se jejich tepnami a žílymi. Dokázala jsem spojit zlomenou kost, vrátit barvu do chřipkou zmučeného obličeje a zašít ránu bez použití jehly.

Nejednalo se ovšem o obyčejné čarodějnictví. Ve své rodové linii jsem žádné čaroděje ani čarodějky neměla, a i kdybych měla, nemusela jsem svoje síly přivolávat zaklínadlem, po němž by následoval poryv větru a praskání statické elektřiny. Můj dar totiž vyvěral z mého těla a pokaždé vyčerpával mou energii i mysl. Jestliže čarodějky použily grimoáry a dostalo se jim správného vedení, dovedly kouzlit nekonečně dlouho. Moje schopnosti při přílišném používání vyrchaly a docela mě znavily. Někdy trvalo i několik dní, než se mi léčebná moc plně vrátila.

Když jsem se poprvé takto vysílila nad pacientem s obzvlášť brutálními popáleninami, myslela jsem si, že můj dar nadobro zmizel – a cítila nevysvětlitelnou směsici úlevy a děsu. Jakmile se konečně vrátil, došlo mi, že jsem vlastně ráda. Moje dětství provázely otevřené šrámy a končetiny zlomené do nepřírozených úhlů a já byla vděčná, že můžu samu sebe vyléčit dřív, než si máma nebo sourozenci všimnou, co můj otčím provedl. Taky jsem byla vděčná, že jsem mohla pomáhat trpícím lidem ve svém okolí a že jsem si léčením slušně vydělávala i v těchto nelehkých časech.

„Hotovo, pane Doyle, prst máte jako nový.“

Starší muž mě obdařil bezzubým úsměvem. „Děkuju.“ Spiklenecky se ke mně naklonil. „Nečekal jsem, že ho dokážete zachránit.“

„Uraží mě, že jste mi nevěřil,“ zažertovala jsem.

Nesměle vyšel z vyšetřovny a já ho následovala do předsíně. Jakmile se za ním zavřely dveře, Nora zavrtěla hlavou.

„Copak?“

„Jsi nějak moc veselá,“ zabručela, ale koutky úst se jí zvedly v úsměvu.

„Je úleva ošetřovat pacienta, který nemá smrt na jazyku.“ Ihned jsem se v duchu pokárala. Pan Doyle byl dost starý.

Nora se uchechtla a znovu sklopila zrak ke gáze ve svých rukou. Já se vrátila k lůžkům a pustila se do čištění chirurgických nástrojů. Měla bych být šťastím bez sebe, že dnes máme tak málo pacientů, ale z toho ticha se mi zvedal žaludek.

Ošetřování nemocných odvádělo mé myšlenky od bratra a Haldena a pomáhalo mi tlumit stesk a utrpení svírající moje útroby. Stejně jako běh zklidňovalo mou rozháranou mysl.

Ticho mělo opačný účinek.

Nikdy bych nečekala, že budu ze sněti nadšená. Avšak cokoli, co v tento čas nekončilo smrtí, jsme museli považovat za úspěch. Většinu našich pacientů přirozeně tvořili vojáci – zkrvavení, potlučení a polámaní z bitev – nebo sousedé, které jsem znala celý život a kteří chřadli kvůli parazitům ze skrovných zbytků jídel, na něž narazili. Pořád to bylo lepší než hladovět. Parazity jsme ve špitálu dokázali vyléčit. Hladomor nikoli.

Přes veškerou bolest a strádání, přes ztráty milovaných a zničené domovy bylo záhadou, proč proti nám Onyxové království rozpoutalo válku. Náš král Gareth nepatřil k těm, o nichž se bude psát v dějepisných tlustopisech, a Jantarové království nebylo známé ničím jiným než celoročními žněmi. Oproti tomu země jako Granát oplývaly mincemi a šperky. Perlové hory se zase mohly pyšnit starobylými svitky a nejvyhledávanějšími učenci kontinentu. Dokonce i Opálová území se svými lihovary a panenskou přírodou nebo Olivínové provincie s třpytivými zátokami plnými skrytých pokladů představovaly lepší místo pro začátek postupného získávání moci nad celým Evendellem než my. Prozatím však všechna ostatní království zůstala nepoškozená a osamělý Jantar se snažil, aby ani žádnou újmu neutržila.

Navzdory tomu po našem boku nebojoval jediný spojenec.

Onyx překypoval bohatstvím, klenoty a zlatem. Honosil se největším územím, nejúžasnějšími městy – jak jsem alespoň slyšela – a nejsilnějším vojskem. To mu však nestačilo. Onyxský král Kane Ravenwood proslul svou nenasytostí a touhou vládnout snad celému kontinentu. Nejhorší ze všeho byla ovšem jeho

nesmyslná krutost. Nechával naše generály věšet za ruce nebo nohy, někdy je dokonce dával stahovat z kůže nebo ukřižovat. Bral a bral, dokud našemu skromnému království nezůstalo nic než pár prostředků k boji, a on nám přesto dál zasazoval jednu zbytečnou ránu za druhou. Jen tak pro zábavu uřezával nohy v kolenou, ruce v loktech a uši u hlavy.

Nezbývalo mi než dívat se na situaci z té lepší stránky – třebaže to byla jen matná, rozmazaná světlá stránka, kterou jsem musela podplácet a přemlouvav, aby se mi vůbec ukázala. Nora tvrdila, že právě tohle byl důvod, proč si mě nechávala na blízku. *Máš talent, jsi optimistka až do morku kostí a tvoje prsa k nám lákají zdejší kluky, aby darovali krev.*

Děkuju, Noro. Jsi zlatá.

Když jsem uklidila košík s obvazy a mastmi, zvedla jsem k ní oči.

Nepovažovala jsem ji za nejpřívětivější společnici. Patřila však k matčiným nejbližším přítelkyním a pod drsným zevnějškem skrývala měkké srdce – vždyť mi po Ryderově odchodu dala tuhle práci, abych se mohla postarat o rodinu. Dokonce mi pomáhala s mou sestřičkou Leigh, když se mámě přitížilo a ona nebyla schopná vodit ji na vyučování.

Jakmile jsem si vzpomněla na mámu, úsměv mi zmizel ze rtů. Dneska ráno měla tak málo sil, že ani nedokázala otevřít oči. Připadalo mi jako krutá ironie osudu, že jsem léčila druhé, zatímco moje vlastní máma pomalu umírala na neznámé onemocnění.

Nejhorší – a možná nejironičtější – bylo, že moje schopnosti na ni nikdy nezabíraly. Ani když se pouze řízla papírem. Jednalo

se o další znamení, že moje moc není čarodějného původu, ale nějakého mnohem podivnějšího.

Máma onemocněla v době, kdy jsem se učila mluvit, ale v posledních letech se nemoc zhoršila. Pomáhaly jí jediné odvary, které jsme s Norou míchaly. Směs z květů dosny, kopretin rostoucích v Jantaru a esenciálních olejů z vavřínu a santalového dřeva však přinášela jen dočasnou úlevu. Matčina bolest se každým dnem stupňovala.

Potrásla jsem hlavou, abych z ní vyhnala nepříjemné myšlenky.

Na to jsem se teď nemohla soustředit. Nejdůležitější bylo, abych se o mámu a sestru postarala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, když je Ryder pryč.

A už se možná nikdy nevrátí.

„Kdepak. Ty mě vůbec neposloucháš! Já neřekla, že je to *hezoun*, ale *hlavoun*. Jako že je chytrý,“ odsekla Leigh a hodila polínko do skomírajícího ohně v krbu. Přemohla jsem nutkání se zasmát a vytáhla z kredence tři misky.

„Hm, jasně. Jen si myslím, že jsi do něj krapet zamilovaná, toť vše.“

Leigh obrátila svoje bleděmodré oči v sloup, otočila se v naší průravé kuchyňce a vzala do rukou příbory a hrnky. Naše chaloupka byla malá a chatrná, ale já ji z celého srdce milovala. Voněla Ryderovým tabákem, vanilkou, kterou jsme přidávali do pečení, a bílými liliemi. Leighiny kresby pokrývaly téměř každou

stěnu. Kdykoli jsem prošla vchodovými dveřmi, rty se mi roztáhly do úsměvu. Domek stál na kopci a vyhlížel na téměř celý Abbington. Se třemi dobře izolovanými, útulnými pokoji patřil k nejpřepychovějším v našem městečku.

Můj otčím Powell ho pro nás zbudoval ještě před narozením mých sourozenců. Nejraději jsem sedávala v kuchyni u stolu, který Powell s Ryderem postavili jednoho léta, když jsme byli všichni malí a máma zdravější.

Bylo zvláštní, jak všechny ty hřejivé chvílky strávené v našem domě ostře kontrastovaly se vzpomínkami, které se mi v jednom kuse honily hlavou a zvedaly mi žaludek. Vzpomínkami na Powellovu přísnou tvář a sevřenou čelist. Na záda zjizvená jeho opaskem.

Zachvěla jsem se.

Leigh se protáhla kolem mě, vymanila mě tím z pavučin myšlenek a podala mi hrst kořínků a bylinek na mamčin lektvar.

„Tady máš. Rozmarýn už došel.“

Shlédla jsem na tu blondětou hlavu a nitrem se mi rozlilo teplo. Leigh byla sluncem i v temnotě a válečné bídě. Byla veselá, vtipná a nebojácná.

„Co je?“ podivila se a přimhouřila oči.

„Nic,“ odpověděla jsem a potlačila úsměv. Právě se začala považovat za dospělou a nesnesla, aby se s ní zacházelo jako s dítětem, tudíž pokládala za nepřipustné, aby jí její starší sestra zahrnovala láskyplnými pohledy. A ještě méně se jí líbilo, když jsem se ji pokoušela chránit.

Ztěžka jsem polkla a hodila bylinky do kotlíku v krbu, v němž už vřela voda.

Poslední dobou se hostinci, školami a tržišti šířily zvěsti. Všichni muži už odešli – Ryder a Halden pravděpodobně položili životy – a my s tím podlým královstvím ze severu stále prohrávali.

Jako další měly do boje odejít ženy.

Nešlo o to, že bychom byly méně schopné než muži. Slyšela jsem, že onyxské vojsko tvoří i silné a nelítostné ženy, bojující po boku mužů. Ovšem já osobně bych to nedokázala. Nemohla bych někoho zabít ve jménu svého království, nemohla bych bojovat za svůj holý život. Při pouhém pomýšlení, že bych opustila Abbington, mi naskakovala husí kůže.

Obávala jsem se však o Leigh. Ta měla až moc velkou odvalu.

Žila v domnění, že mládí ji činí nesmrtelnou, a kvůli touze po pozornosti příliš křičela, příliš riskovala a prováděla odvážné kousky, které hraničily s bezohledností. Vidina jejích zlatých loken, jak poskakují v první linii, mi svírala žaludek.

A to nebylo všechno. Kdybychom obě narukovaly, máma by zůstala sama. Byla příliš slabá a křehká na to, aby mohla bojovat, takže by se nejspíš vyhnula odvodu, ale sama by se o sebe nedokázala postarat. Bez jediného ze svých třech dětí by nepřežila ani týden.

Jak jsem jen mohla obě ochránit?

„Ohledně Jacea ses úplně sekla,“ pronesla Leigh a s předstíranou sebejistotou na mě ukázala vidličkou. „Nikdy v životě jsem se do nikoho nezabouchla. A už vůbec ne do něj.“

„Fajn,“ řekla jsem a hledala u toho v kredenci mrkev. Napadlo mě, jestli se mě Leigh nepokouší rozptýlit – jestli nepoznala,

že si dělám starosti. Ty jsem si dělala často, takže to bylo dost možné.

„Jako fakt,“ pokračovala, sesula se k našemu kuchyňskému stolu a strčila si nohy pod sebe. „Je mi jedno, co si myslíš. Podívej se na sebe a na kluky, co se líbí tobě! Jsi zaláskovaná do Haldena Brownfielda,“ obvinila mě a zatvářila se znechuceně.

Jakmile vyslovila jeho jméno, zrychlil se mi tep a na mysli mi vytanulo naše rande a moje úzkost z dnešního rána. Zavrtěla jsem hlavou.

„Nejsem do něj zamilovaná. Mám ho ráda. Jako kamaráda. Jsme jenom přátelé.“

„Hm, jasně,“ záměrně zopakovala slova, kterými jsem před chvílí okomentovala ji a Jacea.

Mrkve k večeři jsem hodila do druhého kotlíku vedle toho s matčíným lékem. Od Ryderova odchodu jsem vypilovala dovednost soustředit se na víc věcí najednou. Otevřela jsem okénko vedle krbu, abych vyvětrala páru stoupající z obou zavěšených hrnců. Chladný večerní vánek pohladil mou lepkavou tvář.

„Co ti vlastně na Haldenovi vadí?“ neubránila jsem se zvědavosti.

„Nic. Jenom to byl nudný hnidopich. Nebyla s ním žádná sranda.“

„Přestaň o něm mluvit v minulém čase,“ odsekla jsem rázněji, než jsem měla v úmyslu. „Je v pořádku. Oba jsou v pořádku.“

Nenazvala bych to lží, ale optimistickým smýšlením, které se tu a tam nebezpečně blížilo popírání skutečnosti. Leigh se postavila, aby prostřela stůl a přinesla tři velké hrnky jablečného moštu.

„Halden je srandovní a zajímavý... hnidopich,“ uznala jsem. „V tom ti dávám za pravdu. Je trochu upjatý.“ Leigh se usmála s vědomím, že mě dostala.

Zamyslela jsem se nad svojí sestřičkou. Za krátkou dobu tak neuvěřitelně dospěla, že jsem už vlastně ani nevěděla, před jakými informacemi ji chráním.

„Dobře,“ připustila jsem. „Párkrát jsme si vyšli.“

Leigh našpulila rty a zakmitala obočím.

„Ale popravdě řečeno, o nějaké zamilovanosti nemohla být řeč. Fakt.“

„Proč ne? Protože sis uvědomovala, že musí odejít?“

Nespouštěla jsem zrak z mihotavých plamínek v krbu a dlouho jsem uvažovala nad odpovědí.

Bylo to povrchní, ale když jsem uslyšela Haldenovo jméno, ze všeho nejdřív mi na mysli vyvstaly jeho vlasy. Někdy, zvláště v měsíčním svitu, působily jeho kučery tak bíle, že mi přišlo, jako by zářily. Přitahovaly mě od samého začátku. Halden byl jediný téměř bělovlasý chlapec v našem městě. V Jantaru se rodily především čokoládové brunetky jako já nebo plavovlásci jako Leigh a Ryder.

Do těch platinových kadeří jsem se zamilovala v sedmi letech, v době, kdy se Ryder s Haldenem stali nerozlučnou dvojkou. Byla jsem přesvědčená, že si ho jednoho dne vezmu, a nevadilo mi přihlížet jejich dobrodružstvím a účastnit se jejich her, které často končily odřenými koleny. Při pohledu na Haldena jsem si připadala bezpečně. Za jeho úsměvem bych šla na konec světa. V den, kdy do Abbingtonu přišla zpráva o odvodech, jsem ten úsměv viděla ochabnout teprve podruhé.

Poprvé se to stalo, když zahlédl moje jizvy.

Jestli jsem byla Haldenem unešená od dětství, tak proč jsem necítila lásku, když moje city konečně opětoval?

Neznala jsem správnou odpověď, a už vůbec jsem nedokázala přijít na odpověď vhodnou pro desetileté dítě. Nemilovala jsem ho, protože jsem doposud nezažila, aby někomu láska přinesla štěstí? Například naší mámě? Nebo proto, že jsem se ho občas ptala, co si myslí o rozšiřování už tak rozlehlého území Onyxu, a jeho pohrdavé názory mi z neznámého důvodu lezly na nervy? Možná zněla odpověď mnohem hůř. Byla tu totiž věc, o níž jsem doufala, že není pravdivá, avšak které jsem se obávala nejvíc – že nejsem schopná milovat.

Nikdo si nezasloužil lásku víc než Halden. Máma, Ryder i Powell by nám to přáli.

„Nevím, Leigh,“ odvětila jsem popravdě.

Znovu jsem se začala soustředit na přípravu večeře a dala se do krájení zeleniny. Pracovaly jsme mlčky, jelikož Leigh vycítila, že jsem tuhle debatu ukončila. Když se matčina medicína dovařila, přesunula jsem kotlík na pult. Až se vylouhuje a vychladne, naliju ji do lahvičky, kterou jako obvykle strčím do látkového sáčku visícího na kredenci.

Možná to zvládnou. O všechny se postarám.

Domem se nesla slaná vůně husté zeleninové polévky smíšená s oděrem matčiných léků. Zнала jsem ji dobře a měla jsem ji ráda. Jantarové království obklopovaly hory, což znamenalo, že v údolí, v němž jsme žili, byla rána chladná, dny svěží a noci studené. Na každém stromě celoročně chřadlo hnědé listí. Každá večeře se sestávala z kukuřice, tykve, dýně a mrkvi. I ta nejužší

zima přinášela jen déšť a holé větve a během toho nejparnějšího léta, jaké si pamatuju, se zazelenaly pouhé dva stromy. Většinou bylo počasí sychravé a příroda zahnědlá každický den v roce.

Během těch dvaceti let, co jsem byla na světě, se občas stalo, že mi kukuřice a dýně lezly krkem. Zkoušela jsem si představit svůj život plný jiných chutí, krajin, lidí... Ale viděla jsem toho tak málo, že ty představy byly rozmazané, mlhavé a tvořené podivnou směsicí příběhů, které jsem četla, a historek, které jsem za ty roky slyšela.

„Voní to tu božsky.“

Zabloudila jsem pohledem k mámě, která se vpotácela do kuchyně. Dnes se jí očividně přitížilo. Vlasy měla svázané do vlhkého copu. Teprve překročila čtyřicítku, ale vyhublá postava a nezdravě nažloutlá pokožka ji dělaly starší.

„Ukaž, pomůžu ti,“ pravila jsem a přistoupila k ní.

Leigh rychle sklouzla ze stolu a nechala jednu svíčku nezapálenou, aby ji podepřela z druhé strany.

„Nic mi není, vážně,“ ujišťovala nás máma, ale my si jí nevíšimaly. Už jsme byly sebrané.

„Růže a trní?“ zeptala se, jakmile jsme ji usadily.

Moje milá maminka se navzdory své chronické únavě, bolesti a trápení vždycky zajímala, jaký jsme měly den, a její láska ke květinám se odrážela i v tomto večerním rituálu.

Máma se mnou přijela do Abbingtonu, když mi bylo téměř dvanáct měsíců. Otce jsem nikdy nepoznala, ale Powell se uvolil, že se s ní ožení a mě vychová jako vlastní. Za necelý rok se jim narodil Ryder a sedm let nato Leigh. V našem konzervativním městě se často nevidalo, aby žena měla děti se dvěma

různými muži, nikdy však nedovolila, aby nevládná slova zkažila dobrou náladu, kterou kolem sebe šířila. Neúnavně se dřela, aby nám poskytla střechu nad hlavou, jídlo do žaludku a každý den tolik smíchu a lásky, kolik se obvykle dětem dostane za celý život.

„Moje růže je, že jsem zachránila panu Doylovi prst před amputací,“ spustila jsem a Leigh vydala zvuk, jako by se dávila. Svoje trní jsem nezmínila. Nehodlala jsem jim připomínat, že uběhl přesně rok ode dne, kdy nám bratr napsal naposledy.

„Moje růže byla, když mi Jace řekl, že...“

„Jace je ten kluk, o kterém Leigh tvrdí, jaký je to hezoun,“ přerušila jsem ji a spiklenecky kývla na mámu, která mi pohled oplatila teatrálním mrknutím. Leigh na nás zlostně přimhouřila oči.

„Že jeho sestřenice slouží jako armádní poslíček a doručuje plány přímo od krále Garetha jeho generálům tam, kam se ani havrani nedostanou,“ pokračovala Leigh. „Prý v hlavním městě Onyxu viděla okřídleného muže.“ Její oči byly veliké a modré jako moře.

Obrátila jsem pohled k mámě, abych naznačila, jak absurdní mi to připadá, ale ta jen zdvořile přikývla. Pokusila jsem se udělat totéž. Neměly bychom si z Leigh tropit žerty.

„To je zvláštní. Věříš mu?“ zeptala se máma a zamyšleně si podepřela bradu rukou.

Zatímco Leigh dumala, já si usrkla mrkvové polévky.

„Ne, nevěřím,“ odpověděla po zralé úvaze. „Podle mě je možné, že pár fae přežilo, ale spíš si myslím, že šlo o nějaké kouzlo. Ne?“

„Jasně,“ souhlasila jsem, třebaže jsem věděla své. Fae vyhynuli před lety – pokud vůbec kdy existovali. Nerada bych ji ovšem připravila o iluze.

Usmála jsem se na ni. „Už chápu, proč ses do Jacea zamílovala. Může ti předávat všechny zajímavé informace.“

Máma potlačila úsměv. Zapomněla jsem, že si z Leigh nechci dělat legraci. No, zvyk je železná košile.

Leigh se zamračila a zahájila proslov o tom, že k tomu klukovi *fakticky* vůbec *nic* necítí. Ušklíbala jsem se, protože jsem tuhle ohranou písničku moc dobře znala.

Příběhy, jako byl ten od Jaceovy sestřenice, kolovaly naším městem odjakživa. Zejména historky o Vrbolamu, o tajemném hlavním městě Onyxu. Večer předtím, než Halden odešel, mi vyprávěl, že v něm prý žijí nejroztodivnější obludná stvoření. Draci, skřeti, zlobři. Poznala jsem, že mě chce vyděsit v naději, že se schovám do bezpečí jeho náruče a dovolím mu, aby mě ochránil před vším, co číhá za hranicemi našeho království.

Mě to však nevystrašilo. Věděla jsem, jak to s takovými povídkami chodí. Jak putovaly od úst k ústům, překrcovaly se a z obyčejných mužů se stávaly nelítostné bestie vládnoucí neznámou silou a schopné nevýslovného zla. Ve skutečnosti to byli jen... lidé. Špatní, mocichtiví, zkažení, zhýralí *lidé*. Nic víc, nic méně a nic horšího než člověk, který žil v mém vlastním domě. Můj otcím byl podlejší a krutější než jakákoli zrůda z těch báchovek.

Nevěděla jsem, jestli by v den, kdy byl s Ryderem poslán do války, tohle poznání pravdy o lidské povaze přineslo Haldenovi nějakou útěchu. Kdybych já měla jít do bitvy, rozhodně by mě to neuklidnilo.

Pravdou bylo, že ačkoli náš král Gareth dělal, co mohl, Onyx se pyšnil větší armádou, lepšími zbraněmi, silnějšími spojenci a nespočtem dalších výhod, kterých jsem si určitě nebyla vědoma. Bylo mi jasné, že Onyx tuhle válku nevyhrává díky nějakým tajemným nočním tvorům.

Matčin povzdech vrátil moje myšlenky, které se zatoulaly ke zlomyslným stvořením s křídly, zpátky do naší teplé, dřevem obložené kuchyně. Poslední zbytečky denního světla se vykradly z místnosti, ale ani sluneční paprsky, ani plameny tančící v krbu nevyhnaly z matčina sinalého obličje stín.

„Moje růže je tato polévka a moje dvě krásné holčičky, které sedí přede mnou. Moje laskavá, zodpovědná Arwen.“ Otočila se k sestře. „A moje smělá, statečná Leigh.“

Naprázdno jsem polkla a krev v žilách mi ztuhla v led. Nepochybovala jsem, co bude následovat.

„A mým trním je můj syn, který mi neskonale chybí. Už je tomu rok, co jsme o něm slyšely naposledy. Myslím si,“ dlouze vydechla, „že je načase se smířit s tím, že...“

„Že je v pořádku,“ skočila jsem jí do řeči. „Ryder je v pořádku. Nedokážu si ani pomyslet, jak obtížné musí být odeslat dopis v podmínkách, ve kterých teď asi žije.“

„Arwen,“ promluvila máma hlasem tak vřelým a příjemným, až mě z toho začala svrbět kůže.

Jenomže já mlela dál: „Ty si dokážeš představit, že bys psala do pidi městečka, jako je to naše? Z džungle? Nebo... z lesa? Zprostřed oceánu? Kdo ví, kde teď je?“ Začínala jsem znít hystericky.

„Taky jsem z toho smutná, Arwen,“ Leighin hlásek jsem snášela ještě hůř. „Ale myslím, že mamka má pravdu.“

„Je zdravé o tom mluvit,“ přikývla máma a vzala mě za ruku. „Mluvit o tom, jak moc nám chybí a jak těžké bude pokračovat bez něj.“

Hryzla jsem se do spodního rtu. Při pohledu na jejich vážné tváře jsem se cítila rozpolceně.

Souhlasila jsem s nimi. Ovšem jen pomyslením, že to vyslovím nahlas...

Matčin dotyk mě sice uklidňoval, já však ruku stáhla a odvrátila se k oknu. Nechala jsem chladný večerní vánek, aby mi švelil po tváři, a zavřela jsem oči.

Nasála jsem do plic vůni soumraku.

Nechtěla jsem jim to ztěžovat.

Obtočila jsem ruce kolem svojí misky v naději, že se mi přestanou třást, a obrátila jsem se zpět k jediným členům rodiny, kteří mi zbyli.

„Máte pravdu. Není pravděpodobné, že by...“

Vchodové dveře hřmotně třískly. Miska mi vyskočila z rukou, roztránila se o podlahu a zářivě oranžová polévka se rozprskla jako čerstvá krev. Otočila jsem se a zahlédla, jak mámě spadla brada. Před námi, těžce oddychující, se zakrváceným obličejem, opírající se o rám dveří a s vykloubeným ramenem, stál můj bratr Ryder.

DVA

C hvíli se nikdo ani nepohnul. Pak jsme se rozhybali všichni naráz.

Vyskočila jsem na nohy, srdce jsem měla až v krku a tep mi bušil v uších. Ryder křivil tvář bolestí. Máma se k němu vrhla a z očí jí vyhrkly slzy. Zatímco jsem jim oběma pomáhala ke stolu, Leigh vystřelila ke dveřím a za bratrem je zavřela.

Celým mým tělem projel pocit hluboké a nesmírné úlevy. Sotva jsem dokázala ustát ten nápor emocí.

Byl naživu.

Zhluboka jsem se nadechla a změřila si pohledem jeho nakrátko ostříhané, pískově žluté vlasy, modré oči zářící jako hvězdy a šlachovitou, vytáhlou postavu. V našem malém domečku působil nepatříčně. Byl příliš špinavý a vyhublý.

Leigh odsunula misky na stole stranou, aby si na něj mohla vlézt a sednout si přímo před Rydera. V jeho očích se zračila radost, avšak míhalo se v nich i cosi jiného. Něco temného.

Čekala jsem, až prvotní šok opadne, ale srdce mi nepřestávalo bušit tak rychle, že jsem téměř slyšela, jak mi v hrudníku chrastí žebra.

„Ty jsi ale vyrostla!“ řekl Ryder Leigh s rukou stále svírající svou druhou paži.

Obvazy. Potřeboval obvazy.

Začala jsem se přehrabovat v šuplících, dokud jsem nějaké nenašla, a cestou zpátky jsem popadla deku a hrnek s vodou.

„Na.“ Opatrně, abych nezavadila o jeho zraněné rameno, jsem přes něj příkrývkou hodila a vlípla mu polibek do vlasů.

„Co se ti stalo? Co tu děláš tak brzo?“ vyzvídala Leigh. „Arwen, co je mu? Co se děje? Mami?“

Naše máma neříkala nic a po tváři se jí koulely tiché slzy. Ryder ji vzal za ruku.

Leigh měla ovšem pravdu. Třebaže bylo úžasné, že byl zpátky, něco tu nehrálo. Jestliže se vrátil brzy, bez svého praporu, bez průvodu...

Nemluvě o šrámu, z něhož kapala krev.

Dezertoval.

„Uklidněte se,“ zachraptěl Ryder. „A ztište se.“

„Leigh se ptá dobře,“ vysoukala jsem ze sebe. „Co tady děláš? Co se ti stalo?“

Z jeho zakrvácené tuniky jsem servala pruh látky a zaškrtila jím ránu na paži. Byla hluboká, nepravidelná a v pramíncích z ní vytékala karmínová krev. Jakmile jsem se rukama dotkla jeho pokožky, ucítila jsem v dlaních dobře známé mravenčení a rána se začala zacelovat.

Léčení pomohlo nám oběma. Zpomalilo můj tep a celkově mě uklidnilo. Když jsem mu ruku pevně ovázala, zaměřila jsem se na jeho rameno, které jsem musela nasadit zpátky do jamky.

Ryder zavřel oči a svrástil obličej. „Nic mi není. Jsem zase se svou rodinou. Jedině na tom záleží.“

Naklonil se a políbil Leigh a mámu na čelo. Leigh byla natolik duchapřítomná, že dokázala předstírat znechucení a čelo si otřela.

Máma svírala jeho zdravou ruku ve své tak silně, až jí zbělely klouby.

„Rydere,“ zeptala jsem se hlasem, v němž jasně zaznívalo, že ztrácím trpělivost. „Záleží i na jiných věcech. Kde jsou ostatní vojáci? Proč krvácíš?“

Ryder namáhavě polkl a setkal se s mým pohledem.

„Začalo to před pár týdny,“ spustil tiše. „Naše četa narazila na onyxský prapor. Zaslechli jsme, že ztratili muže, a předpokládali jsme, že vítězství bude snadné. Pomalu jsme se přiblížili k jejich táboru,“ odmlčel se a po chvíli pokračoval drsným hlasem: „Byla to past. Věděli o nás. Všechny mé přátele zabili a já sotva vyvázl se zdravou kůží.“

Napadlo mě něco strašlivého a udělalo se mi zle z toho, že mi trvalo tak dlouho, než jsem si to spojila.

„Halden?“ otázala jsem se sotva slyšitelně. Žaludek se mi změnil v kámen.

„Ne! Ne, Arwen.“ V očích měl bolest. „Nepatřil do naší čety. Popravdě... Popravdě jsem ho řadu měsíců neviděl, ani jsem o něm neslyšel.“ Ryder klopil oči a vraštil čelo. „Přestal jsem doufat, že to přežiju...“ Konečně se mi s lupnutím podařilo vrátit mu rameno na své místo.

„Á! Sakra!“ vyjekl a chytil se za něj.

„Dej si pozor na jazyk,“ pokárala ho máma ze zvyku, ačkoli byla stále příliš šokovaná, než aby se dokázala skutečně zlobit.

Ryder opatrně zakroužil rukou. Spokojeně si vychutnal pocit, že rameno opět funguje, vstal – v našem domečku působil jako slon v porcelánu – a začal před námi přecházet sem a tam. Vy-síleně jsem se shrbila na židli a vrhla na mámu ustaraný pohled.

„Schoval jsem se za dub. Myslel jsem, že uhodila moje poslední hodinka a že mě každou chvíli objeví a utrhnou mi nohy a ruce. Ztratil jsem svoje spolubojovníky, byl jsem zraněný. Bitva skončila... a zatímco jsem zpíval svou labutí píseň, došlo mi, že celá onyxská posádka odešla. Vůbec si mě nevšimli.“

Pozorně jsem ho sledovala. V jeho očích se skvělo příliš mnoho radosti. Nejen z toho, že se vrátil domů, ale i z čehosi jiného. Dělal se mi nevolno.

„Když jsem začal pomalu couvat, doslova jsem zakopl o pytel mincí větší než moje hlava. *Onyxských* mincí.“ Odmlčel se, aby si nás prohlédl. Všechny jsme zatajovaly dech. Můj drahý, bezohledný bratříček.

Modlila jsem se, aby neudělal to, čeho jsem se obávala.

„Museli ho ztratit během boje. Tak jsem ho vzal a utíkal domů. Běžím už půl druhého dne.“

Do šutru.

„Rydere, já tomu nemůžu uvěřit,“ vydechla jsem. Z ohně v krbu zbyly jen uhlíky a kuchyní tančily stíny.

„Král tě dá popravit,“ zašeptala maminka. „Za to, že jsi zběhnul.“

„Na tom už nezáleží.“

„Jak to?“ hlesla jsem.

Povzdechl si. „Byl jsem pár hodin od Abbingtonu, když jsem zpozoroval další četu onyxských vojáků. Museli si všimnout

Onyxských barev na tom vaku s mincemi nebo jsem jim připadal podezřelý, ale každopádně mě začali sledovat. A...“

„Tys je dovedl k nám?“ Leigh o oktávu zvýšila hlas.

„Pšt,“ syknul na ni. „Nesmíme mluvit nahlas, pamatuješ? Nenajdou nás, když uděláte, co vám teď řeknu, a to rychle.“

Prudce jsem se otočila a vyhlédla z okna. Ani jsem si nebyla jistá, koho nebo co jsem čekala, že uvidím. „Jak to, že nenajdou?“ zeptala jsem se. „Kde budeme?“

Ryderovi se rozzářily oči. „V Granátovém království.“

Zabořila jsem se hlouběji do židle. Chtělo se mi zvracet.

Ryder musel spatřit hrůzu v našich tvářích, jelikož se opět posadil a spustil znovu, naléhavěji: „Na vlastní oči jsem viděl, co se ve světě děje. Je to horší, než jsme si mysleli. Z našeho království se stává ruina. Tuhle válku nevyhrajeme.“ Zatnul zuby a dlouze se nadechl nosem. „Zvěsti jsou pravdivé. Onyx má obrovskou přesilu. Zanedlouho narukují ženy. Arwen... ty a Leigh... už neutečete.“ Obrátil se k naší mámě a opět ji vzal za ruku. „A ty tady zůstaneš sama, mami. Nechci ani pomyslet na to, jak tou dobou bude Abbington vypadat. Výtržníci a tvoje zdraví...“ nedořekl a podíval se na mě. Věděla jsem, co tím naznačuje.

Polkla jsem žaludeční šťávy, které se draly vzhůru.

„Granát leží dostatečně daleko od bitevního ryku, ale zároveň dost blízko na to, abychom do něj dopluli. Můžeme začít nový život.“ Šlehl pohledem po mámě, pak po Leigh a nakonec po mně. „Společně, někde v bezpečí a mimo válku, která se bude jen zhoršovat.“

„Jenže my nemáme loď.“ Matčin váhavý tón mě překvapil. Čekala jsem něco jako *Nezbláznil ses náhodou?*

„Mám dost onyxských mincí na to, abychom všichni čtyři ještě dnes v noci vypluli a ve zdraví se dostali na druhý břeh. Musíme hned teď odejít a zamířit do přístavu. Do Granátu dorazíme za pár dní, ale musíme jednat rychle.“

„Proč?“ špitla Leigh.

„Protože jsou mi vojáci Onyxu v patách. Tady už nejsme v bezpečí.“

Rozhostilo se hrobové ticho, které rušilo jen šumění větví stromů v otevřeném okně za mými zády. Nedokázala jsem se podívat na mámu ani na Leigh, myšlenky se mi bouřily stejně jako žaludek.

Měli jsme dvě možnosti: zůstat doma a sledovat, jak Rydera najdou, zbijí a zavraždí rozzuření vojáci, kteří pak nejspíš zabijí i nás, anebo sbalit vše, co jsme měli, vydat se po moři do neznámé země a začít znova. Tak jako tak nebylo jisté, že přežijeme.

Jenomže naděje je ošemetná věcička.

Pouhá představa, že by nás mohl čekat lepší život, než jaký jsme vedli tady v Abbingtonu – že bychom se s Leigh vyhnuly odvodu, dál bychom se starali o maminku, možná bychom jí sehnali pomocníci a lepší medicínu –, mě vyburcovala k pohybu.

Nechtěla jsem Abbington opouštět. Svět za jeho hranicemi byl neznámý, obrovský.

Ale nehodlala jsem rodině ukázat, jak veliký jsem měla strach.

Přála jsem si o ně pečovat, o nic jiného jsem nestála. Chtěla jsem být dost silná na to, abych je ochránila. Tohle byla moje šance.

„Musíme jít.“

Leigh, Ryder i máma na mě vrhli tak stejný udivený pohled, jako by ho měli nacvičený.

Jako první promluvil Ryder: „Děkuju, Arwen.“ Nato se otočil k Leigh a mámě. „Má pravdu. Je nutné, abychom sebou pohnuli.“

„Víš to jistě?“ zeptala se máma Rydera sotva šeptem.

„Ano,“ řekla jsem za něj, ačkoli jsem to jistě nevěděla. Vůbec ne.

Stačilo to ovšem k tomu, aby máma s Leigh začaly házet náhodné tuniky a knihy do kufrů, které byly příliš malé. Ryder následoval jejich příkladu a ani poraněné rameno mu nebránilo, aby bral všechno, co mu přišlo pod ruku.

Usmálo se na nás štěstí, opakovala jsem si. Bylo to požehnání. Kdyby si kdokoli z Abbingtonu mohl dovolit cestu nebo měl kam jít, odešel by už před lety.

Vyběhla jsem na zahradu, abych posbírala zeleninu na cestu a rozloučila se s našimi zvířaty. Leigh už byla venku, brečela a tulila se střídavě k naší kravce Zvoněnce a kobylce Kopytce, které obě pojmenovala jako malá. Milovala ta zvířata, každé ráno a večer je krmila, a zvláště ke Zvoněnce si vytvořila pouť, jež jsme se neodvažovaly zpřetrhat ani za toho nejhoršího hladomoru.

Leighiny tiché vzlyky se rozléhaly ohradou a moje srdce mě začalo fyzicky bolet. Když jsem došla ke zvířatům, cítila jsem na hrudi tíhu, která mě překvapila. Jejich miloučké tváře představovaly pevnou součást mého života. Nedokázala jsem si představit, jak budou moje dny vypadat bez nich. Políbila jsem je obě

na čumák, přitiskla svoje čelo na jejich hlavy a tvář mi zahřál jejich dech, jenž kontrastoval s chladným nočním vzduchem.

Pohladila jsem Leigh po zádech. „Musíme jít. Běž pro váček s matčiny léky, já uvážu zvířata. Nora se o ně postará, slibuju.“

Leigh přikývla a otřela si nos světlým bavlněným rukávem.

Pomyslela jsem na Noru. Bude mě ve špitálu postrádat? Mně se po té příkré ženě stýskat bude. Svým způsobem byla mou jedinou kamarádkou.

Rozbrečela jsem se při pomyšlení, že ztratím svá zvířata, práci i skromný život, který jsem tady v Abbingtonu vedla. Ačkoli jsem tu a tam snila o nových zážitcích, když se mi teď naskytlá příležitost, byla ve mně malá dušička.

Padl na mě další smutek, protože mi došlo, že už nejspíš nikdy neuvídím ani Haldenu. I kdyby se v pořádku vrátil, v což jsem nepřestávala doufat, jak by nás v Granátovém království vypátral?

Nemohla jsem mu nechat vzkaz, jelikož by ho onyxští vojáci mohli najít.

Nikdy se nedozvím, co by se mezi námi mohlo stát a jestli bych se do něj jednou přece jenom nezamilovala. Pukalo mi srdce. Byla jsem neskonale vděčná, že je Ryder doma a naživu, ale neměla jsem tušení, že se kvůli jeho návratu budu s tolika věcmi loučit.

Nechtěla jsem odejít. Bála jsem se, znamenalo to příliš velkou změnu.

Když jsme všichni postupně vyšli ven, naposledy jsem oknem nakoukla do svého domova. Vypadal hole, vybydleně. Ani se mi

nechtělo věřit, že ještě před dvěma hodinami jsme večerely polévku jako každý druhý večer. A teď jsme prchali do cizího království.

Zavřela jsem za sebou dveře, Leigh podepřela mámu a vydala se s ní po pěšině. Přístaviště leželo ve vedlejší měste, což pro mámu představovalo namáhavou cestu. Já se vydala za nimi s belhajícím se Ryderem, který mi samozřejmě nedovolil, abych mu pomohla.

„Tohle je neskutečné,“ špitla jsem.

„Já vím.“ Podíval se za nás. Také jsem se ohlédla, srdce mi bušilo, ale nikoho jsem neviděla.

Šli jsme mlčky.

Slunce zapadající za horami barvilo nebe poseté mraky do odstínů růžové a fialové „Chci tím říct tohle,“ mluvila jsem dál. „Odešel jsi do války a celý rok jsme od tebe nedostaly ani řádku. Myslela jsem, že jsi mrtvý. Pak si nakráčíš domů, celý polámaný a s dostatkem nakradených mincí, abychom mohli začít nový život někde jinde. Kdo jsi? Pohádkový hrdina?“

„Arwen,“ zastavil se a otočil se ke mně čelem. „Vím, že máš strach.“

Pokusila jsem se o chabý protest, avšak on pokračoval: „Já ho mám taky. Naskytl se mi ovšem příležitost a já ji chytil za pačesy. Nechci nadosmrti bojovat za Jantarové království, stejně jako ty nechceš nadosmrti zůstat tady. Všechno se může změnit. Máma dostane šanci na nový lék. Leigh dostane šanci na lepší dětství.“ Vzal mě za ruku a stiskl ji. „Už jsem tady, abych se o vás postaral. Nemusíš se ničeho bát.“

Přikývla jsem, přestože mi docházelo, jak málo toho o mně ví. S největší radostí bych tu strávila zbytek života. *S největší*

radosti možná nebyl ten správný výraz, alespoň bych však zůstala naživu.

Pokračovali jsme v chůzi, světlo zapadajícího slunce se ztrácelo za horami a nechávalo nás zahalené do modravé šedi. Polní cestu křížovaly stíny a já se ošívala a otáčela při každém zvuku, jenž se za mnou ozval, ačkoli tam nikdo nebyl.

Zrovna jsem zírala do křoví a hledala zdroj šramotu, který mým uším zněl jako kroky, když Leigh ztuhla a obrátila se k nám s vyděšeným výrazem ve tváři.

„Co je?“ hlesla jsem a pokusila se ji chránit vlastním tělem.

„Ne. Váček,“ špitla, zatímco rukou lovila v plátěném sáčku.

„Cože?“ zeptala jsem se a srdce mi přestalo bít.

Zvedla oči k mámě. „Lahvičky jsou prázdné.“ Vyhrkly jí slzy a otočila se zpátky. „Její medicína – musíme se vrátit.“

Po zádech mi přeběhl krutý mráz.

Nenalila jsem odvar do lahviček. Dala jsem ho odstát, uvařila jsem večeři, pak přišel Ryder...

V tom zmatku jsem Leigh nakázala, aby vzala váček, ale zapomněla jsem lék dolít.

Najednou mi srdce bušilo tak hlasitě, že jsem ho skutečně slyšela. „Je to moje chyba,“ vypravila jsem ze sebe přiškrceným hlasem. „Doběhnu pro to. Hned se vrátím.“

„Ne.“ Ještě nikdy jsem mámu neslyšela mluvit takhle přísně. „Nebud' směšná. Už takhle příliš riskujeme. Kdo ví, jak dlouho tvého bratra sledovali. Budu v pořádku.“

„Ne, mami, potřebuješ léky. Arwen je rychlá.“ Ryder se otočil ke mně. „Nezpomaluj, jinak zmeškáš loď.“ Já ovšem věděla, co tím naznačuje – že bych mohla narazit na vojáky, kteří mu

dýchali za krk. Leigh brečela, ale statečně se pokoušela zakrýt vzlyky.

„Budu zpátky co nevidět. Sejdeme se v přístavišti. Slibuju.“
Vyzarila jsem, aniž bych počkala na jejich protesty.

Nemohla jsem uvěřit, že jsem byla tak neskonale pitomá.

A to po vši té dřině, kterou jsem si vzala na bedra, abych se postarala o rodinu, abych kráčela v Ryderových šlápějích. Abych se nebála.

Hnala jsem se po polní cestě a mýjela domy, za jejichž okny si rodiny dávaly dobrou noc a ohně v krbech zhasínaly. Vycházel měsíc a blede večerní světlo střídala půlnoční modř.

Běh mi poskytl tolik potřebnou úlevu. V mé rozbouřené myslí se rozhostil pocit klidu. Srdce mi začalo tlouct v rytmu mých kroků. *Dup, dup, dup.* Když jsem dorazila domů, cítila jsem se lépe.

Na moment jsem se schovala za jabloň, avšak v okolí naší chaloupky jsem nezahlédla jediného vojáka, jediného koně ani kočár. Zevnitř nevycházel žádný hluk ani světlo.

Zvoněnka i Kopytka se pokojně ládovaly senem.

Vydechla jsem a pot z běhu mě zastudil na čele.

Třeba se Ryder zmýlil a oni ho vůbec nesledovali. Nebo, což bylo pravděpodobnější, pátrání po osamělém zloději vzdali.

Nyní už jsem téměř nepochybovala, že všechno dobře dopadne.

Dokud zůstaneme spolu, tuhle pouť zvládneme. Já ji zvládnu.

Ovšem jakmile jsem potichoučku otevřela dveře, stanula jsem tvářív tvář jedenácti onyxským vojákům zahaleným stínem, kteří seděli kolem našeho kuchyňského stolu.

TŘI

Někdo odešel ve spěchu.“

„Drsný hlas mě škrábl po zádech jako tupý nůž.

Vycházel z hrozivého chlapa se zablácenými holínkami, rozvaleného přede mnou. Nohy měl položené na stole, který Ryder před mnoha léty pečlivě vyřezal.

Zmocnila se mě hrůza tak zdrcující, že jsem sotva dokázala myslet na cokoli jiného. Pokusila jsem se polknout, ale v puse jsem měla příliš sucho. Neztrácela jsem čas rozhlížením se po místnosti. Otočila jsem se na podpatku a připravila se, že budu utíkat jako o život, když vtom mě mladý voják s obličejem posetým jizvami po neštovicích popadl za vlasy a bez nejmenší námahy mnou škulbl zpátky.

Vyjekla jsem a lebkou mi projela bolest.

Voják mě vtáhl dovnitř, dveře se zabouchly a v chřípí mi ulpěl kovový pach krve. Očima jsem bloudila po domově. Na dřevěné podlaze jsem v koutě zahlédla krváčet holohlavého vojáka v onyxské uniformě, která mu byla očividně příliš malá. Jeho trup prakticky protínala otevřená rána, k níž jeho dva spolu-bojovníci tiskli kus látky, jak se bezúspěšně pokoušeli zastavit

krváčení. Širokoramenný voják agonicky sténal a síla v mých prstech se chvěla touhou mu pomoci navzdory jeho původu.

Snažila jsem se nemyslet na to, jak krutí musí být, když bez mrknutí oka téměř ztratí jednoho ze svých mužů, násilím vniknou do cizího domu a tahají mladé dívky za vlasy, jako by se nechumelilo.

Všichni byli oděni do černých kožených zbrojí, přičemž některé zdobily stříbrné cvočky. Pár mužů mělo tmavé přilby připomínající hrozivé vydlabané lebky, které se leskly ve slábnoucím světle svíček v naší kuchyni. Jiní neměli na hlavě nic, což mi přišlo ještě děsuplnější, jelikož se mi tím skýtal ničím nerušený pohled do jejich zkrvavených, chladných tváří.

Žádný z mužů nevypadal, že by ho hrůzná scéna, odehrávající se v rohu místnosti, znepokojovala. Jantarští vojáci se jim vůbec nepodobali. Vedle těch onyxských vypadali jako malí kluci, jimiž popravdě řečeno byli. Tohle byli hroziví, brutální válečníci, které do boje nikdo nutit nemusel, protože je už odmala cvičili k tomu, aby jenom zabíjeli a zabíjeli.

A co jiného jsem čekala? Zlý král Onyxu proslul svou krutostí, takže jeho armáda nemohla být jiná.

„Jak se jmenuješ, děvenko?“ zeptal se voják, jenž promluvil jako první. Patřil k těm ve zbroji se stříbrnými cvočky. Neměl helmu a na jeho ostrře řezaném obličejí jsem neviděla jedinou vrásku od úsměvu.

Tento typ muže jsem okamžitě poznala.

Ne proto, jak vypadal, ale kvůli chladné sebejistotě a vzteku, který doutnal v jeho maličkatých očích.

Vyrůstala jsem s ním.

Roztřeseně jsem vydechla. „Arwen Valoundolová. A vy?“

Chlapi se rozchechtali a škodolibost a krutá zloba přímo prýštila z jejich smíchu. Proti své vůli jsem se schoulila.

„Říkej mi poručík Bert,“ odpověděl voják a ohrnul horní ret. „Jak se ti daří?“

Povzbuzení svým vůdcem se rozřehtali ještě hlasitěji. Snažila jsem se tvářit bezvýrazně. Něco se mi na nich nelíbilo, něco, co jsem nedokázala popsat slovy. Přišlo mi, že z nich vyzáruje ne-skutečná síla. Celá jsem se třásla a každé koleno se mi klepalo v jiném rytmu. Nepřekvapovalo mě, že taková monstra snadno zdecimovala Ryderovu četu. V duchu jsem poděkovala Kamenům, že setkání ve zdraví přežil.

„Někteří z mých spolubojovníků by si s tebou rádi pěkně dlouze pohráli, ale já to nebudu protahovat. Sledovali jsme mladého muže až k tomuto domu. Ukradl nám velké množství peněz a my bychom je chtěli zpátky. Když nám řekneš, kde se ten mladík nachází, zabijeme tě rychle. Zní to fér?“

Přitiskla jsem kolena k sobě a potlačila zalapání po dechu.

„Já toho chlapce, co tu bydlí, neznám.“ Ztěžka jsem polkla a v duchu v domě hledala usvědčující důkazy, které by mě mohly spojit s Ryderem. „Jen jsem si přišla půjčit mléko. Víím, že mají krávu.“

Bert stiskl rty do úzké linky. Zatímco přemýšlel o dalším kroku, vteřiny ubíhaly. Věděl, že jsem si vymýšlela, poznala jsem to na něm. Neuměla jsem lhát. Srdce mi bušilo jako splašené.

Usmál se na mě mdlýma očima a kývl na zjizveného muže, jenž měl můj cop stále omotaný kolem pěsti. „V tom případě ji zabij. Není nám k ničemu.“

Voják vteřinku zaváhal, ale pak se mnou smýkl ke vchodovým dveřím.

„Počkejte!“ zaškemrala jsem.

Uniformovaný muž se krátce zastavil a sklopil ke mně zrak. V jeho tmavě hnědých očích nebylo nic než krutost.

Musela jsem něco vymyslet, a to rychle.

„Jestli se tomu muži nedostane pomoci,“ otočila jsem se přímo k Bertovi, „během pár minut zemře.“

Bert se chrchlavě uchechtl. „Podle čeho ses to domákla? Podle těch střev, co mu lezou z pupku?“

„Jsem léčitelka,“ pronesla jsem s falešnou sebejistotou. „Tu ránu mu stahují špatně. Dostane otravu krve.“

Byla to pravda. Muž se zmítal v křečích a z břicha mu vytékaly potoky krve, které se vsakovaly do dřevěné podlahy mého domova.

Bert zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že ani ty mu nedokážeš pomoci.“

V tom se mýlil. „Dovolte mi, abych ho zachránila výměnou za svůj život.“

Poručík Bert se kousl do vnitřní strany tváře. Modlila jsem se ke všem Kamenům, aby tenhle širokoramenný, bledý, umírající muž měl nějakou hodnotu.

Minuty utíkaly.

Trvalo to celou věčnost.

„Všichni ven,“ štěkl nakonec Bert na svoje podřízené.

Dlouze jsem vydechla a voják pustil moje vlasy. Promnula jsem si zátylek, který jsem měla citlivý a pohmožděný. To mě ovšem trápilo ze všeho nejmíň.

Vojáci se jeden po druhém vyšourali ven. Dokonce i ti dva, kteří ošetřovali zraněného, se bez námitek postavili a s kamennými tvářemi odešli. Osaměla jsem s Bertem a pacientem na podlaze. Poručík sundal nohy ze stolu, s povzdechem vstal, prokřupnul si krk a zjevně vyčerpaný tímto vývojem událostí pokynul směrem k umírajícímu muži.

Měla jsem pocit, jako bych vláčela olověné nohy vodou. Klekla jsem si vedle vojáka a Bert si stoupl za mě.

„Stejně by to byla obrovská škoda,“ řekl blíž mému obličejí, než by se mi líbilo. „Taková miloučká, sladoučká holčička. A mrtvá tak brzo. Dřív, než ji někdo pořádně použil.“ Když jsem ucítila smrad piva, ucukla jsem, což ho potěšilo ještě víc. „Dej ho do kupy a uvidíme, jak velkoryse se budu cítit.“

Otočila jsem se ke zraněnému muži s tváří zkřivenou strachem.

Soucítila jsem s ním. „Budete v pořádku, pane.“

Dvě žebra měl zlomená do podivného úhlu a orgány v hrudním koši potrhane a kašovitě, jako by jím něco proletělo skrz na skrz. Nešlo o ránu mečem ani šípem a neviděla jsem ani popáleniny, které by naznačovaly, že zranění způsobila dělová koule nebo výbuch.

„Co se stalo?“ hlesla jsem bez přemýšlení.

Širokoramenný muž se pokusil promluvit, ale vyšlo z něj jen hrůzostrašné zaskřehotání, které Bert přerušil: „Světlem chodí horší tvorové než já, děvenko. Tvorové, jaké si ani nedokážeš představit.“

Hnusil se mi jeho hlas znějící jako chrastění prázdných láhví od ginu, a to, jak mě svlékal pohledem a bezostyšně mi zíral na hrudník.

„Potřebuju líh a kus čisté látky. Můžu se po nich poohlédnout v domě?“

Bert s jiskrou v oku zavrtěl hlavou. „Máš mě za blbečka?“ Vytáhl z holínky placatku a podal mi ji. „Tady máš kořalku. A můžeš použít svou halenu. Mně připadá docela čistá.“

S hraným klidem jsem si vzala placatku z jeho od hlíny špinavých rukou a obrátila se k vojákovi.

Celý život jsem svoji schopnost dokázala skrývat. Nikdy jsem nikomu nedovolila, aby viděl, co přesně dokážu. Máma mi před lety – už před válkou – řekla, že se vždy najdou lidé, kteří se pokusí můj dar zneužít. Nyní všichni trpěli a můj dar získal na ceně.

Neexistoval způsob, jak tohoto muže uzdravit bez pomoci mých dovedností. Do hodiny by vykvrácel. Avšak nemohla jsem použít svůj dar, aniž by to Bert viděl. I kdybych předstírala zaklínadlo, moje moc nevypadala jako čarodějná magie. Nezvedl se vítr, nezapraskala statická elektřina. Zkrátka mi vytékala z prstů.

Bert mi ani nemusel nakukovat přes rameno. Jestli se jeho polomrtvý voják zvedne a vyjde z domu po svých, nikdo mi neuvěří, že jsem to dokázala pouze svými vynikajícími lékařskými dovednostmi.

Při pomyšlení, že stojím před takovou volbou, mě obešel mráz.

Jenže ve skutečnosti jsem na vybranou neměla. Nemohla jsem dovolit, aby ten muž zemřel, a nechtěla jsem se nechat zabít.

Psychicky jsem se připravila.

„Bude to bolet,“ varovala jsem širokoramenného muže.

Toporně přikývl a já vylila kořalku na zakrvácenou ránu a na svoje ruce. Zastéнал bolestí, ale ani se nehnul.

Pak jsem mu položila dlaně na hrud' a zhluboka se nadechla.

Prsty mi brněly, smysly prostupovaly tělem vojáka a já cítila, jak se jeho orgány opět spojují, krev pumpuje pomaleji a tep zmírňuje. Jeho pokožku začala zakrývat nová tkáň, která rostla pod mýma rukama.

I mně začalo srdce tlouct klidněji. Adrenalin v mých žilách vyprchával a žaludek se mi přestával svírat. Otevřela jsem oči a setkala se s pohledem širokoramenného muže. Ohromeně sledoval, jak se jeho tělo znovu pojí dohromady, opravované jako rozbitá hračka. Přestal vyděšeně oddechovat a z otevřené rány na jeho trupu se stala ošklivá, zkrabatělá, růžová jizva.

Vydechla jsem a na vteřinu zavřela oči, abych sebrala odvalu. Muž nyní potřeboval pouze obvaz a já se nehodlala nechat ponížít tím prasákem. Jediným rychlým pohybem jsem si přetáhla tuniku přes hlavu a zůstala jsem jen v tenoučké košilce. Pokusila jsem se nebrat na vědomí Bertův pohled upřený na moje prsa.

Obtočila jsem halenu kolem vojákovy trupu a pevně ji zavázala.

Bert začal zamyšleně přecházet po kuchyni. Rozhodoval o mém osudu.

Sotva jsem dokázala dýchat. Nikdy jsem necítila takový děs. Strachy mi drkotaly zuby, ruce i kosti.

„Děkuju, poručíku,“ zasípal širokoramenný muž, ale Bert byl stále ponořen do svých myšlenek. Voják ke mně zvedl vyčerpané oči.